

“Nenion — nur nigraĵon — ne estas iu rimedo por grimpi malsupren, ni simple devas desalti.”

Hari, kiu ankoraŭ ludis la fluton, gestis al Ron por atentigi lin, kaj indikis sin mem.

“Vi deziras estis la unua? Ĉu vi estas certa?” diris Ron. “Mi ne scias kiel profunde tiu truo ampleksas. Donu la fluton al Hermiona, tiel ke ŝi povu teni ĝin dormanta.”

Hari transdonis la fluton. Dum la sekundoj da silento, la hundo grumblis kaj tikis, sed tuj post kiam Hermiona komencis ludi, ĝi ree endormiĝis profunde.

Hari grimpis super ĝin kaj rigardis suben tra la klapopordo. Vidiĝis neniu fundo.

Li mallevis sin tra la truo ĝis kiam li kroĉiĝis nur per la fingroj. Tiam li rigardis supren al Ron kaj diris, “Se io ajn okazos al mi, ne sekvu min. Iru rekte al la strigejo kaj sendu Hedvig al Zomburdo, ĉu bone?”

“Ĝuste,” diris Ron.

“Ĝis baldaŭ, mi esperas...”

Kaj Hari malkroĉis. Malvarma, humida aero siblis preter liaj oreloj dum li falis suben, suben, suben kaj —

VUMP. Kun stranga obtuza batbruo li ekhaltis sur iu molaĵo. Li sidiĝis kaj palpis ĉirkaŭe dum liaj okuloj alĝustiĝis al la mallumo. La molaĵo impresis lin kiel speco de planto.

“Estas bone!” li vokis al la lumo, kiu aspektis ne pli grande ol poŝtmarko, kaj estis la malfermita klapopordo, “vi havos molan surteriĝon, vi povas desalti!”

Ron sekvis tuj. Li alteriĝis, dissternita apud Hari.

“Kio estas tiu aĵo?” estis liaj unuaj vortoj.

“Ne scias, ia planta afero. Mi supozas, ke ĝi estas ĉi tie por helpi la ekhaltadon. Venu, Hermiona!”

La fora muziko ĉesis. Aŭdiĝis laŭta bojo de la hundo, sed Hermiona estis jam saltinta. Ŝi alteriĝis ĉe la alia flanko de Hari.

“Ni devas esti je kilometroj sub la lernejo,” ŝi diris.

“Feliĉe tiu planto estas ĉi tie, fakte,” diris Ron.

“*Feliĉe!*” ŝrikis Hermiona. “Rigardu vin ambaŭ!”

Ŝi eksaltis kaj strebis por atingi la malsekan muron. Ŝi devis lukti, ĉar je la momento kiam ŝi alteriĝis la planto komencis volvi serpentajn tentaklojn ĉirkaŭ ŝiajn krurojn. Teme de Hari kaj Ron, iliaj kruroj jam estis ĉirkaŭitaj firme per longaj volvotigoj, sen ilia rimarko.

Hermiona estis sukcesinta liberigi sin antaŭ ol la planto havis fortan tenon. Nun ŝi rigardis kun hororo dum la du knaboj luktis por detiri la